
A mormonandgay.lds.org oldalról.

Isten minden gyermekét szereti

Mi sem mutatja teljesebben Isten szeretetének mélységét és kiterjedését, mint az arra való hajlandósága, hogy feláldozza a Fiát azért, hogy mi, az Ő gyermekei, legyőzhessük a halált, és elérhetővé váljon számunkra az örök élet. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16). Mi sem fejezi ki jobban Jézus Krisztus szeretetét, mint az arra való hajlandósága, hogy az életét adja az emberiség bűneinek engeszteléséért; hogy kárpótoljon minden szenvedésért és igazságtalanságért; és hogy mindenki számára szétszakítsa a halál kötelékeit (lásd Alma 7:11–13). „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:13).

Egy 2009 októberi általános konferenciai beszédben Dieter F. Uchtdorf elnök így jellemezte Isten szeretetét:

„Isten nem tekinti az ember külsejét. Úgy hiszem, mit sem törődik azzal, hogy kastélyban vagy kunyhóban élünk-e, jóképűek vagy csúnyácskák vagyunk-e, sem pedig azzal, hogy híresek vagyunk-e, vagy esetleg senki ránk sem hederít. Bár vannak hiányosságaink, Isten irántunk érzett szeretete mégis hiánytalan. Bár tökéletlenek vagyunk, Isten mégis tökéletesen szeret minket. Bár elveszettnek és tévelygőnek érezhetjük magunkat, Isten szeretete teljesen körülölel bennünket.

Azért szeret minket, mert telve van mérhetetlen mennyiségű szent, tiszta és leírhatatlan szeretettel. Nem életművünk miatt vagyunk fontosak Istennek, hanem azért, mert az Ő gyermekei vagyunk. Mindegyikünket szeret” (Isten szeretete. Általános konferencia, 2009. okt.).

Isten mindannyiunkat szeret. Szereti a más hitet vallókat és a vallásos hit nélkülieket is. Szereti azokat, akik szenvednek. Szereti a gazdagot és a szegényt egyaránt. Szereti az embereket, bármilyen legyen is a faji vagy kulturális hovatartozásuk, legyenek házasságok vagy egyedülállók, valamint azokat is, akik a saját nemükhöz való vonzódást tapasztalnak, illetve melegként, lesbikusként vagy biszexuálisként határozzák meg önmagukat. És Isten elvárja, hogy kövessük a példáját.

Parancsolatba kaptuk, hogy szeressük Istent és egymást

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:37–39).

„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket” (János 15:12).

Azzal mutatjuk ki az Isten iránti szeretetünket, hogy betartjuk a parancsolatait (lásd János 14:15) és szeretjük egymást (lásd János 13:34). Ha van olyan családtagotok vagy ismerősötök, aki a saját

neméhez való vonzódást tapasztal vagy melegként határozza meg magát, szeressétek. Henry B. Eyring elnök meglátása szerint:

„Ti is tudjátok, hogyan lehet közel maradni valakihez, aki kedves számotokra, de jelenleg távol van tőletek. Megtalálnátok a módját, hogy beszélgessetek vele, meghallgatnátok őt, és különböző módjait fedeznétek fel annak, hogy tegyetek valamit egymásért. Ez minél gyakrabban történne és minél hosszabb ideje tartana, annál erősebbé válna a kettőtök közötti érzelmi kötelék. Ha sok idő telne el beszélgetés, meghallgatás és egymásért megtett dolgok nélkül, a kötelék meggyengülne. Isten tökéletes és mindenható, ti és én pedig halandók vagyunk. Ám Ő a mi Atyánk, Ő szeret minket, és felkínálja nekünk ugyanazt a lehetőséget, ahogyan egy jó barát tenné, hogy közelebb kerüljünk Hozzá, méghozzá ugyanazon elv alapján: beszélgetés, meghallgatás és cselekvés által” (“To Draw Closer to God” [Közelebb kerülni Istenhez], általános konferencia, 1991. ápr.).

Azzal mutatjátok ki az Isten iránti szereteteteket, ha szerettek és szolgáltok másokat. „És íme, azért mondom el nektek ezeket a dolgokat, hogy bölcsességet tanulhassatok; hogy megtanulhassátok, hogy amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17).

Mit jelent szeretni egymást? A szeretet érdeklődik. A szeretet meghallgat. A szeretet befogad. A szeretet inspirál. A szeretet mindannak a középpontjában áll, ami emberré tesz bennünket, minthogy Isten gyermekei vagyunk, és „az Isten szeretet” (1 János 4:8). Az utolsó vacsorán a Szabadító megerősítette: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35).

Az a parancsolat, hogy szeressük egymást, magában foglalja azokat is, akik tőlünk eltérően látják a világot. Dallin H. Oaks elder a következőképp magyarázta ezt:

„Az élet oly sok kapcsolatában és körülménye közepette kell együtt élnünk különbségekkel. Az igazán fontos területeken nem szabad megtagadnunk vagy eltekintenünk a különbségektől, Krisztus követőiként azonban békében kell együtt élnünk azokkal, akik nem osztják az értékeinket, vagy nem fogadják el a tanításokat, amelyeken azok nyugszanak. Az Atya szabadításterve, amelyet prófétai kinyilatkoztatás által ismerünk, olyan halandó körülmények közé helyez bennünket, ahol be kell tartanunk az Ő parancsolatait. Ezek között pedig ott van, hogy szeressük a különböző kultúrákból származó és eltérő hitelveket valló felebarátainkat éppúgy, ahogyan Ő szeret bennünket. Ahogyan a Mormon könyvebeli próféta tanította, »Isten és minden ember szeretetével« (2 Nefi 31:20) kell előretörekednünk” (Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel! Általános konferencia, 2014. okt.).

Az isteni szeretet nem ment fel a bűn alól („én, az Úr, a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthetek a bűnre”), viszont lelkesen megbocsátana („mindazonáltal aki bűnbánatot tart és az Úr parancsolatait cselekszi, annak megbocsáttatik” [T&Sz 1:31–32]). Hasonlóképpen, miközben nekünk sem szabad meghátrálnunk az Isten parancsolatai szerinti életben és azok megvédésében, Isten szeretetének teljesebb visszatükrözése érdekében oly nyíltan és maradéktalanul kell egymást szeretnünk, hogy senki se érezze magát magára hagyottan vagy egyedül vagy reménytelennek.

A Szabadító tökéletesen érti minden nehézségünket

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, a mint én is megismertettem” (1 Korinthusbeliek 13:12).

Halandókként a mi értelmünk korlátozott. Nefivel együtt kijelenthetjük, tudjuk, „hogy szereti gyermekeit; de nem ismer[jük] minden dolognak a jelentését” (1 Nefi 11:17).

Miközben válaszokat és irányt keresünk a személyes utazásunkra vonatkozóan, bízhatunk Istenben és a Jézus Krisztus engesztelő áldozatában rejlő hatalomban. Amint Jézus Krisztus magára vette a világ

bűneit, megtapasztalt minden olyan fájdalmat és gyötrelmet is, amelyeket bármelyik emberi lény valaha is megtapasztalhat:

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja, hogy magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit” (Alma 7:11).

A saját nemhez való vonzódás érzései nem minősülnek bűnnek, mi pedig megválaszthatjuk, hogy miként reagáljunk

Az egyház nem foglal állást a saját nemhez való vonzódás okát illetően. Dallin H. Oaks elder 2006-ban kijelentette:

„Az egyház nem foglal állást abban, hogy mi okozza ezeket a fogékonyságokat vagy hajlamokat, az azonos nem iránti vonzódást is beleértve ebbe” (2006-os interjú Dallin H. Oaks elderrel és Lance B. Wickman elderrel: Az azonos nemhez való vonzódás.).

A saját nemhez való vonzódás érzései nem minősülnek bűnnek. M. Russell Ballard elder leszögezte:

„Beszéljünk világosan: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza abban hisz, hogy »a saját nemhez való vonzódás megtapasztalása sok ember számára egy összetett valóság. Maga a vonzódás nem minősül bűnnek, ám az aszerint való cselekvés igen. Habár nem az egyének választják azt, hogy ilyen vonzódásaik legyenek, a rájuk adott választ igenis megválasztják. Az egyház szeretettel és megértéssel karolja fel Isten minden gyermekét, beleértve [azokat is, akik a saját nemükhöz vonzódnak]«” (“The Lord Needs You Now!” Ensign, Sept. 2015, 29).

Míg a saját nemhez való vonzódás nem bűn, ugyanakkor kihívást jelenthet. Bár ezeket az érzéseket az ember nem maga választja, elkötelezheti magát Isten parancsolatainak betartása mellett. Egy olyan illető szülője, aki a saját neméhez való vonzódást él meg, vagy melegként határozza meg magát, válassza azt, hogy szereti és elfogadja gyermekét. Az egyháztagok közösségeként válasszuk azt, hogy befogadó közösséget hozunk létre.

„[É]s ő mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jóságából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, ...mindegyik egyforma Istennek” (2 Nefi 26:33).

Akik Isten törvényei szerint élnek, teljes mértékben részt vehetnek az egyházban

„Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten” (Apostolok cselekedetei 10:34).

Isten azt ígéri, hogy ha engedelmeskedünk a törvényeinek, örökkévaló örömünk lesz; Ő pedig mindig megtartja az ígéreteit. Nyilvánvaló, hogy azok, akik a saját nemükhöz való vonzódást élnek át, vagy melegként határozzák meg magukat, tehetnek ígéreteket Istennek, és meg is tarthatják azokat. Járhatnak az Ő világosságában. Teljes mértékben részt vehetnek az egyházban.

„Ha egyháztagok saját nemük iránt éreznek vonzalmat, de nem tanúsítanak homoszexuális viselkedést, akkor a vezetők támogassák és biztassák arra irányuló elhatározásukat, hogy az erkölcsi tisztaság törvénye szerint élnek, és ellenőrzés alatt tartják a tisztátalan gondolatokat. Ezek az egyháztagok kaphatnak egyházi elhívást. Ha minden más szempontból érdemesek és alkalmasak, akkor lehet templomi ajánlásuk és részesülhetnek templomi szertartásokban” (2. kézikönyv: Az egyház igazgatása. 21.4.6).

Gordon B. Hinckley elnök kijelentette:

„...Isten fiaiként és leányaiként szeretjük őket. Lehet, hogy vannak bizonyos hajlamaik, melyek erőteljesekek, s amelyeket nehéz kordában tartani. A legtöbb embernek vannak alkalmanként ilyen vagy olyan hajlamai. Amennyiben nem cselekszenek e hajlamok szerint, akkor az egyház összes többi tagjához hasonlóan élhetik tovább az életüket. Ha azonban megszegik a nemi erkölcsösség törvényét és az egyház erkölcsi mércéjét, akkor ki

vannak téve az egyházi fegyelmezésnek csakúgy, mint bárki más” (Mit kérdeznek rólunk az emberek? Általános konferencia, 1998. okt.).

Bármilyenek legyenek is egy illető körülményei, kiveheti a részét az Úr ügyéből a jelenben, és számíthat arra, hogy a hithűsége ugyanolyan áldásokat fog eredményezni itt és az elkövetkezendőben, mint amilyeneket Isten mindenkinek megígért, aki hasonlóképpen hithű. D. Todd Christofferson elder meglátása szerint:

„...mindenkinek vannak ajándékai, mindenkinek vannak tehetségei, és mindenki hozzájárulhat az isteni terv kibontakozásához minden nemzedékben. Sok jó dolog, sok elengedhetetlen dolog – időnként akár minden, amire pillanatnyilag szükség van – elvégezhető ideálisnak nem nevezhető körülmények között is. Oly sokan teszték meg minden tőletek telhetőt! És amikor ti, akik a halandóság legnehezebb terheit viselitek, kiálltok, hogy megvédjétek Istennek az Ő gyermekei felmagasztosulására vonatkozó tervét, akkor mindannyian indulásra készen állunk. Erős bizonyoságot teszünk arról, hogy mindazok számára, akik Jézus Krisztushoz fordulnak, az Ő engesztelése számolt mindazzal, és végül kárpótlást fog nyújtani mindazért, aminek híján vannak vagy amit elveszítettek. Senkinek nincs eleve kevesebb elrendelve mindannál, amit az Atya a gyermekeinek tartogat” (Miért fontos a házasság és a család? Általános konferencia, 2015. ápr.).

A nemi erkölcsösség törvénye Isten minden gyermekére érvényes

A nemi tisztaság alapvető része Isten – boldogságunkra készített – tervének. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentette:

„Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek” (A család: Kiáltvány a világhoz).

Azok a nemi kapcsolatok, amelyek egy nem házas férfi és nő között, vagy azonos nemű személyek között jönnek létre, bűnnek minősülnek és megszegik Mennyei Atyánk legfontosabb törvényeinek egyikét, valamint útját állják örök fejlődésünknek.

„Az Úr erkölcsi viselkedésre vonatkozó törvénye a törvényes házasságon kívüli szexuális kapcsolatoktól való tartózkodást és a házasságon belüli hűséget jelenti. A szexuális kapcsolat kizárólag egy hivatalosan és törvényesen összeházasodott férfi és nő között helyénvaló. A házasságtörés, a paráználkodás, a homoszexuális és lesbikus kapcsolatok, és minden egyéb szentségtelen, természetellenes, illetőleg tisztátalan gyakorlat bűnnek számít” (2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása*. 21.4.5).

Azok a személyek – bármilyen nemi irányultságúak legyenek is –, akik megszegik a nemi erkölcsösség törvényét, a bűnbánat által békélhetnek meg Istennel.

„Ne kövess el házasságtörést; és aki házasságtörést követ el és nem tart bűnbánatot, vessétek ki. De aki házasságtörést követett el, és teljes szívvel bűnbánatot tart, és felhagy azzal, és nem teszi többé, annak bocsáss meg” (Tan és a szövetségek 42:24–25).